

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตรมายาวนาน ซึ่งในอดีตที่ผ่านมาผลผลิตทางการเกษตรที่ผลิตได้ส่วนใหญ่ถูกนำมาใช้บริโภคภายในประเทศ ส่วนผลผลิตที่เหลือมีการนำมาแปรรูปเก็บไว้บริโภคในครัวเรือน เนื่องจากพันธุ์ที่เพาะปลูกในอดีตเป็นพันธุ์พื้นเมืองหรือพันธุ์ป่า ซึ่งให้ปริมาณผลผลิตต่ำและคุณภาพไม่เป็นที่ต้องการของตลาด ดังนั้นรัฐบาลจึงได้มีการกำหนดนโยบายในการพัฒนาพันธุ์พืชต่าง ๆ เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพและเป็นที่ต้องการของตลาด โดยได้กำหนดลงในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตลอดมา ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) เรื่อยมา จนถึงปัจจุบัน จึงนับได้ว่าประเทศไทยได้อาศัยการเกษตรเป็นหลักสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยมีแนวโน้มเป็นไม้ผลอันค้ำดันที่ได้มีการพัฒนาพันธุ์ให้มีลักษณะและคุณภาพเป็นที่ต้องการของตลาดทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2547)

จากนโยบายในการพัฒนาพันธุ์พืชต่าง ๆ เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพและเป็นที่ต้องการของตลาด ส่งผลให้ประเทศไทยสามารถส่งออกมะม่วงไปขายยังตลาดต่างประเทศได้นับจากนั้นเรื่อยมา แต่เมื่อมีการจัดตั้งองค์การการค้าโลกขึ้นในปี พ.ศ. 2535 เพื่อทำหน้าที่หลักในการสนับสนุนให้ประเทศที่เข้าร่วมในองค์การการค้าโลกได้มีความตกลงที่เกี่ยวกับมาตรฐานภายใต้มาตรการทางเทคนิคที่เป็นอุปสรรคต่อการค้า ความตกลงว่าด้วยมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช เช่น มาตรการเกี่ยวกับโรคพืช สัตว์ สารพิษตกค้าง นอกจากนี้ประเทศต่าง ๆ เริ่มใช้มาตรการที่มีไขภายในมาตรฐานภายใต้ เช่น ความปลอดภัยทางด้านอาหาร สุขภาพ สิ่งแวดล้อม เข้ามามีขีดกั้นการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ ซึ่งประเทศไทยถือได้ว่าเป็นประเทศที่มีการส่งออกสินค้าเกษตรมารายหนึ่งของโลก ดังนั้นหากไม่ดำเนินการตามข้อกำหนดทางด้านความปลอดภัยของประเทศคู่ค้า อาจทำให้ได้รับผลกระทบจากสินค้าเกษตรส่งออกไม่ต่ำกว่า 600,000 ล้านบาท/ปี และปัญหาการกักกันและทำลายสินค้าไม่ต่ำกว่า 20,000–30,000 ล้านบาท/ปี (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2547)

รัฐบาลมอบหมายให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์วางแผนนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจด้านการเกษตร เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น โดยเร่งรัดในสาระที่สำคัญ ๆ เช่น นโยบายการปรับปรุงคุณภาพของสินค้าเกษตร ซึ่งได้ดำเนินการกำหนดคุณภาพสินค้าเกษตรเพื่อการส่งออกให้มีการพัฒนาระบบการผลิตที่มีการควบคุมคุณภาพแบบครบวงจรให้มาตรฐานสินค้าเกษตรสอดคล้องกับมาตรฐานสุขอนามัยระหว่างประเทศ โดยรัฐบาลจะช่วยสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ให้องค์กรเกษตรกรในการขยายบทบาทการพัฒนาการตรวจสอบรับรองคุณภาพสินค้า รวมถึงสนับสนุนการปฏิบัติตามแนวเกษตรที่ดีที่ปลอดภัย (กระทรวง เกษตรและสหกรณ์, 2547) โดยเกษตรกรผู้ผลิตต้องสมัครเข้าร่วมการตรวจรับรองฟาร์มกับหน่วยงานของรัฐ เพื่อให้ออกไปรับรองฟาร์มตามแนวเกษตรที่ดีที่เหมาะสม (Good agricultural practice; GAP) ในแต่ละชนิดพืช (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2547) ขณะนี้พืชที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะเพื่อการส่งออกที่ได้รับการส่งเสริมให้เกษตรกรผลิตให้มีความปลอดภัยจากสารพิษมีทั้งสิ้น 27 ชนิด แยกเป็นพืชสวนและพืชไร่ พืชสวนสามารถแบ่งเป็นไม้ผลและผัก ไม้ผลที่มีการออกไปรับรองสวนตามข้อกำหนดของ GAP ให้แก่เกษตรกรแล้ว เช่น มะม่วง ทุเรียน ส้มโอ สับปะรด ฯลฯ ซึ่งมะม่วงจัดว่าเป็นไม้ผลที่ได้รับความสนใจและมีการเตรียมความพร้อมเพื่อที่จะส่งเสริมให้เกษตรกรมีการผลิตตามแนวของ GAP อยู่ในอันดับแรก ๆ โดยในขั้นต้นจะเน้นไปที่เกษตรกรที่อยู่ในพื้นที่ของจังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกมะม่วงที่มีความสำคัญของประเทศก่อน (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2547)

พื้นที่เพาะปลูกมะม่วงที่สำคัญของประเทศอยู่กระจายทั่วทุกภาคของประเทศ ยกเว้นในภาคใต้ ซึ่งมะม่วงเจริญเติบโตได้ไม่ดีเท่าใดนัก เนื่องจากมีปริมาณน้ำมาก ในปี 2548 มีพื้นที่ปลูกมะม่วงทั้งประเทศประมาณ 1.975 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 19.75 ของพื้นที่เพาะปลูกไม้ผล (ตารางที่ 1) (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2549) มีปริมาณผลผลิตมะม่วงสดส่งออกในปี 2548 ถึง 2,494 ตัน คิดเป็นมูลค่า 133 ล้านบาท และปริมาณการส่งออกมะม่วงบรรจุภาชนะพร้อมอัดลม (มะม่วงกระป๋อง) 10,689 ตัน คิดเป็นมูลค่า 366.51 ล้านบาท คิดเป็นมูลค่ารวมถึง 499.96 ล้านบาท (ตารางที่ 2) (กรมศุลกากร, 2549) อย่างไรก็ตาม ปริมาณการส่งออกมะม่วงของไทยยังไม่เพียงพอความต้องการของตลาดโลกทั้งในยุโรปและเอเชีย โดยเฉพาะตลาดญี่ปุ่นที่มีการขยายตัวของตลาดค่อนข้างสูงอย่างต่อเนื่อง โดยดูจากการส่งออกมะม่วงสดของไทยไปยังประเทศญี่ปุ่นในปี 2545-47 มีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปี แต่ในปี 2548 นั้นมีปริมาณส่งออก 821 ตันลดลงจากปี 2547 ถึง 287 ตัน (ตารางที่ 3) เนื่องจากคุณภาพผลผลิตของประเทศไทยยังไม่ปลอดภัยจากโรค และสารพิษตกค้างตามมาตรฐานของประเทศญี่ปุ่น โดยพันธุ์ที่เป็นที่ต้องการของตลาด คือ พันธุ์น้ำดอกไม้ (กรมศุลกากร, 2549)

สำหรับการปลูกมะม่วงเป็นการค้ามีอยู่ 2 ประเภท คือ ปลูกเพื่อนำไปรับประทานผลสด (ดิบหรือสุก) และนำไปแปรรูป ซึ่งพันธุ์สำหรับรับประทานผลสุกที่มีความสำคัญต่อการส่งออกมากที่สุด คือ พันธุ์น้ำดอกไม้ และพันธุ์สำหรับแปรรูป คือ มะม่วงแก้ว (มนู โปษณบุรณ์, 2541) โดยแหล่งผลิตมะม่วงที่สำคัญของประเทศไทยอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัด นครราชสีมา ฉะเชิงเทรา และ เชียงใหม่ โดยมีพื้นที่ปลูก 126,399 ไร่ 107,463.6 ไร่ และ 75,765 ไร่ ตามลำดับ (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 1 พื้นที่เพาะปลูก ผลผลิต และผลผลิตเฉลี่ย ปี2532-2548

ปี	พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)			ผลผลิต (ตัน)	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่/ปี)
	ให้ผลแล้ว	ยังไม่ให้ผล	รวม		
2532	797,848	432,607	1,230,455	418,102	524
2533	863,607	467,097	1,330,704	481,893	558
2534	907,700	494,100	1,401,800	534,550	589
2535	951,712	521,198	1,472,910	587,206	617
2536	1,071,115	543,328	1,614,443	601,838	562
2537	1,186,783	570,267	1,757,050	602,886	508
2538	1,258,944	745,205	1,888,575	631,186	553
2539	1,236,699	495,927	2,064,068	702,069	527
2540	1,387,046	841,278	2,228,324	1,198,427	864
2541	1,420,582	803,369	2,223,951	1,087,776	766
2542	1,529,671	691,136	2,220,807	1,461,773	956
2543	1,683,160	552,644	2,235,804	1,623,148	964
2544	1,718,217	496,301	2,214,518	1,653,718	962
2545	1,775,196	244,672	2,135,090	1,775,530	1,358
2546	1,737,128	311,138	2,077,546	1,955,310	1,211
2547	1,441,236	203,201	1,675,982	1,975,020	1,115
2548	1,735,000	240,201	1,975,201	2,080,650	1,199

ที่มา: กรมส่งเสริมการเกษตร (2549)

ตารางที่ 2 ปริมาณและมูลค่าการส่งออกมะม่วงสดและผลิตภัณฑ์ ปี 2534-2548

ปี	มะม่วงสด		มะม่วงกระป๋อง		รวม	
	ปริมาณ (ตัน)	มูลค่า (ล้านบาท)	ปริมาณ (ตัน)	มูลค่า (ล้านบาท)	ปริมาณ (ตัน)	มูลค่า (ล้านบาท)
2534	3,236	26.132	6,270	143.797	9,506	169.929
2535	3,947	31.616	6,716	147.124	10,663	178.740
2536	2,940	26.110	4,707	102.078	7,647	128.188
2537	3,411	48.455	6,327	136.933	9,738	185.388
2538	3,658	42.174	5,914	136.379	9,572	178.553
2539	8,250	120.135	6,937	175.430	15,187	295.565
2540	8,522	148.939	5,993	182.271	14,515	331.210
2541	10,209	201.489	5,526	206.064	15,735	407.553
2542	10,473	159.634	6,315	211.334	16,788	370.968
2543	8,755	164.880	6,675	220.217	15,430	385.097
2544	10,829	217.493	7,486	268.055	18,315	485.548
2545	8,739	146.215	7,393	247.128	16,132	393.343
2546	8,098	188.556	9,060	287.903	17,158	476.459
2547	4,692	173.195	10,905	344.793	15,597	517.988
2548	2,494	133.449	10,689	366.511	13,183	499.960

ที่มา: กรมศุลกากร (2549)

ตารางที่ 3 ปริมาณและมูลค่าการส่งออกมะม่วงสด แยกรายประเทศ ปี 2545-2548

(ปริมาณ: ตัน)

(มูลค่า: ล้านบาท)

ประเทศ	2545		2546		2547		2548	
	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า
ญี่ปุ่น	556	37.814	914	93.769	1,108	111.304	821	86.458
เกาหลี	-	-	-	-	-	-	74	9.796
มาเลเซีย	4,541	52.075	5,198	56.753	2,123	22.072	620	9.022
อินโดนีเซีย	-	-	-	-	-	-	428	7.339
ฮ่องกง	331	6.843	169	3.802	98	3.485	76	3.719
สิงคโปร์	2,478	19.043	1,360	9.707	112	3.042	128	2.534
จีน	0.0	0.016	38	1.661	329	4.422	67	2.446
บรูไน	0.4	0.008	6	0.087	0.48	0.022	26	0.498
ลาว	305	0.995	-	-	252	1.261	44	0.291
ไต้หวัน	2	0.049	0.2	0.016	1	0.034	-	-
อื่น ๆ	523	29.372	413	22.681	669	27.643	210	11.346
รวม	8,736	146.215	8,098	188.555	4,692	173.195	2,494	133.449

ที่มา: กรมศุลกากร (2549)

ตารางที่ 4 พื้นที่เพาะปลูกมะม่วงรวมของประเทศไทย แยกรายจังหวัด ตั้งแต่ ปี 2541-2545

ลำดับ	จังหวัด	พื้นที่ปลูกรวม (ไร่)				
		2541	2542	2543	2544	2545
1	นครราชสีมา	160,691	157,152	155,203	144,182	126,399
2	ฉะเชิงเทรา	104,198	95,779	93,103	111,157	107,462
3	เชียงใหม่	67,888	67,893	72,832	72,997	75,765
4	ชลบุรี	91,617	87,904	89,025	88,827	74,259
5	สุพรรณบุรี	70,055	67,348	68,431	68,160	65,894
6	ขอนแก่น	57,848	58,348	59,035	58,628	58,765
7	ชัยภูมิ	84,221	72,187	71,243	56,448	58,221
8	พิษณุโลก	52,529	53,439	58,732	55,464	53,620
9	เพชรบูรณ์	67,306	64,001	65,157	62,863	53,341
10	อุดรธานี	58,530	61,816	56,074	55,980	53,080
	รวม	2,223,951	2,220,807	2,235,804	2,214,518	2,135,090

ที่มา: กรมส่งเสริมการเกษตร (2546)

จังหวัดฉะเชิงเทรานั้นนับว่าเป็นจังหวัดที่มีความสำคัญต่อการผลิตมะม่วงของประเทศไทย โดยเฉพาะมะม่วงพันธุ์น้ำดอกไม้ ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการทั้งในประเทศและส่งออก เนื่องจากมีพื้นที่การผลิตเป็นอันดับสองของประเทศ โดยเฉพาะบริเวณภาคตะวันออกนั้น จังหวัดฉะเชิงเทรา มีสัดส่วนพื้นที่ปลูกมะม่วงมากถึงร้อยละ 44.68 ของพื้นที่ปลูกมะม่วงรวมทั้งภาค โดยอำเภอที่มีการเพาะปลูกมะม่วงมากที่สุดในปี 2547 คือ อำเภอบางคล้า อำเภอพนมสารคาม อำเภอสนามชัยเขต กิ่งอำเภอคลองเขื่อน และ อำเภอแปลงยาว (ตารางที่ 5) (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2548) อย่างไรก็ตามในการส่งออกมะม่วงนั้น ต้องเป็นมะม่วงที่ผ่านกระบวนการผลิตตามแนวเกษตรดีที่เหมาะสม (GAP) โดยกำหนดให้เกษตรกรต้องปฏิบัติตามแนวเกษตรดีที่เหมาะสมของมะม่วงเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 1 ปี ซึ่งกรมวิชาการเกษตรจะติดตามการดำเนินงานภายในแปลงของเกษตรกรเป็นระยะ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในขั้นตอนการผลิตว่าปลอดภัยจากสารพิษตกค้าง จากนั้นบริษัทผู้ส่งออกหรือตัวแทนของผู้ส่งออกจึงจะสามารถรับซื้อผลผลิตเพื่อนำมาตรวจสารพิษตกค้าง และตรวจสอบการปลอดโรค-แมลงอีกรอบ จากนั้นจึงทำการอบไอน้ำ เคลือบผล และบรรจุหีบห่อเตรียมส่งออกต่อไป (สุวัฒน์ จันทรปรณิก, 2547)

ตารางที่ 5 พื้นที่ให้ผลรวมของมะม่วงน้ำดอกไม้ในจังหวัดฉะเชิงเทรา จำแนกเป็นรายอำเภอ ตั้งแต่ปี 2540-2547

(หน่วย: ไร่)

อำเภอ	พื้นที่ให้ผล							
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547
เมือง	378	378	386	386	386	461	461	461
บางคล้า	1,970	2,350	5,250	5,300	6,100	7,085	5,455	5,455
บางน้ำเปรี้ยว	1,000	1,005	1,005	1,065	1,112	1,112	1,020	-
บางปะกง	467	600	640	642	640	-	-	-
บ้านโพธิ์	256	256	256	263	263	263	210	210
พนมสารคาม	9,400	14,389	14,563	2,347	2,347	3,847	3,200	3,200
สนามชัยเขต	947	1,542	1,780	2,005	2,005	2,254	2,254	2,254
ราชสาส์น	820	820	820	820	820	880	820	820
แปลงยาว	1,536	1,536	1,536	1,536	1,536	1,850	1,600	1,600
ท่าตะเกียบ	520	838	854	1,023	1,589	1,937	1,126	1,126
กิ่ง อ.คลองเขื่อน	1,600	1,600	1,800	1,800	1,800	1,800	1,800	1,800

ที่มา: กรมส่งเสริมการเกษตร (2549)

ถึงแม้ว่าเกษตรกรส่วนใหญ่ในอำเภอดังกล่าวมีการจัดตั้งกลุ่มปรับปรุงคุณภาพมะม่วงเพื่อรวมตัวกันในการถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตมะม่วงคุณภาพดีเพื่อการส่งออกให้แก่สมาชิกภายในกลุ่มแล้วก็ตาม (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2545ก) แต่เนื่องจากกระบวนการผลิตมะม่วงตามแนว GAP นั้น มีขั้นตอนการปฏิบัติที่แตกต่างไปจากเดิมที่เกษตรกรเคยปฏิบัติ และมีค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกษตรกรผู้ผลิตมะม่วงน้ำดอกไม้จำนวนไม่น้อยในพื้นที่ดังกล่าวเกิดความลังเล ส่งผลให้มีเกษตรกรเข้าร่วมการผลิตตามแนว GAP เพียงร้อยละ 4.2 ของเกษตรกรที่เข้าร่วมในการผลิตทั้งประเทศ และมีปริมาณผลผลิตเพียงร้อยละ 1 ของปริมาณผลผลิตรวมทั้งประเทศเท่านั้นที่มีคุณภาพได้มาตรฐานเพื่อการส่งออกตามข้อกำหนดของการทำการเกษตรตามแนว GAP (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2547) ดังนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาและวิเคราะห์ถึงกระบวนการผลิตมะม่วงน้ำดอกไม้ตามแนว GAP รวมถึงปัญหาและอุปสรรคของเกษตรกรผู้ดำเนินการ ตลอดจนต้นทุนและผลประโยชน์ในการลงทุนผลิตมะม่วงตามแนว GAP

รวมถึงปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรที่มีผลต่อการเข้าร่วมการปฏิบัติตามแนว GAP ในการผลิตมะม่วงพันธุ์น้ำดอกไม้ เป็นประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษา ซึ่งผลการศึกษาจะทำให้ทราบถึงสภาพทั่วไปทางเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรที่เข้าร่วมการรับรองสวนตามแนวปฏิบัติของ GAP ทั้งยังทราบถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมมีผลเช่นไรต่อการตัดสินใจเข้าร่วมการผลิตมะม่วงอย่างมีคุณภาพ เพื่อจะนำไปสู่การปรับปรุงข้อกำหนดของ GAP ให้สอดคล้องกับการปฏิบัติที่เกษตรกรสามารถทำได้จริง และเพื่อเป็นแนวทางในการเพิ่มจำนวนเกษตรกรผู้ผลิตมะม่วงพันธุ์น้ำดอกไม้ตามแนว GAP ในอนาคตโดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาต้นทุน ผลประโยชน์ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ทางการเงินของสวนมะม่วงที่ได้รับการรับรองสวนนั้นยังไม่มีข้อมูลการศึกษา จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจเพราะจะทำให้เกษตรกรทั่วไปที่ผลิตมะม่วงพันธุ์น้ำดอกไม้ทราบถึงต้นทุน และผลตอบแทนจากการผลิตมะม่วงตามแนว GAP และเป็นข้อมูลสำหรับเกษตรกรที่สนใจเข้าร่วมการผลิตมะม่วงตามโครงการดังกล่าว อีกทั้งยังใช้เป็นข้อมูลสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลในการส่งเสริมการผลิตมะม่วงน้ำดอกไม้ตามแนวทางเกษตรที่ดีที่เหมาะสมในเขตพื้นที่อื่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวปฏิบัติที่เหมาะสมในการปลูกมะม่วงพันธุ์น้ำดอกไม้ รวมทั้งปัญหา และอุปสรรคของเกษตรกรผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ ในจังหวัดฉะเชิงเทรา
2. เพื่อเปรียบเทียบต้นทุน และผลประโยชน์ของการลงทุนผลิตมะม่วงพันธุ์น้ำดอกไม้ระหว่างเกษตรกรผู้ปลูกที่ได้รับการรับรองสวนตามแนวปฏิบัติที่เหมาะสม กับเกษตรกรผู้ปลูกทั่วไปในจังหวัดฉะเชิงเทรา
3. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้ปลูกมะม่วงพันธุ์น้ำดอกไม้ที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าร่วมการผลิตตามแนวปฏิบัติที่เหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษานี้มุ่งเน้นเฉพาะการศึกษากลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกมะม่วงพันธุ์น้ำดอกไม้ในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยทำการสำรวจข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม ต้นทุน ผลประโยชน์ในปีการผลิต 2546/47 ที่เป็นกลุ่มเกษตรกรที่เข้าร่วมการจดทะเบียนรับรองสวนตามแนวปฏิบัติของ GAP

ของกรมวิชาการเกษตร และเกษตรกรที่ไม่ได้เข้าร่วมการรับรองสวนตามแนวปฏิบัติ GAP ของกรมวิชาการเกษตร สำหรับขนาดของพื้นที่ที่นำมาใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ทางการเงินครั้งนี้คือ 30 ไร่ เนื่องจากเป็นขนาดพื้นที่ที่เกษตรกรส่วนใหญ่ในจังหวัดฉะเชิงเทรามีการปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้้มากที่สุดซึ่งได้จากการสำรวจ

ประโยชน์ที่ได้รับ

ทำให้ทราบถึงสภาพการทำสวนมะม่วงน้ำดอกไม้้มารวมทั้งปัญหา และอุปสรรคของเกษตรกรที่มีต่อการปฏิบัติตามแนวเกษตรดีที่เหมาะสม และทราบต้นทุนและผลประโยชน์จากการลงทุนผลิตของเกษตรกรทั้งที่เข้าร่วมการปฏิบัติตามแนวเกษตรดีที่เหมาะสมและเกษตรกรผู้ผลิตทั่วไปที่ไม่ได้เข้าร่วมการปฏิบัติตามแนวเกษตรดีที่เหมาะสม เพื่อนำผลการวิเคราะห์ดังกล่าวมาเปรียบเทียบการลงทุนระหว่างเกษตรกรทั้งที่เข้าร่วมและไม่เข้าร่วมการปฏิบัติตามแนวเกษตรดีที่เหมาะสม อีกทั้งยังวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีผลต่อการที่เกษตรกรเข้าร่วมการปฏิบัติตามแนวเกษตรดีที่เหมาะสมของการผลิตมะม่วงน้ำดอกไม้้ม และนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์เสนอแนวทางในการส่งเสริมการผลิตมะม่วงน้ำดอกไม้้มตามแนวเกษตรดีที่เหมาะสมให้เกิดประสิทธิภาพในการผลิตทั้งมะม่วงน้ำดอกไม้้มและพืชชนิดอื่นต่อไป